
Spomin na lepe čase sodelovanja

Andreja BRANCELJ BEDNARŠEK
Direktorica Belokranjska muzeja Metlika

332

Ko pomislim na Slovenski etnografski muzej, se mi prikaže več slik. Nekatere so bolj abstraktne, druge pa povsem realistične. K slednjim sodijo spomini na moja študentska leta in prva leta dela v Belokranjskem muzeju, ko je bilo v Beli krajini organiziranih deset mladinskih raziskovalnih taborov. Ti so bili sprva interdisciplinarni, potem pa le etnološki.

Petindvajset let je minilo od takrat, pa se zadnjih treh taborov (Adlešiči 1987, Dragatuš 1988, Stari trg ob Kolpi 1989) spominjam kot bi bili včeraj. Po zaslugi kustosa Andreja Dularja, ki je iz Belokranjskega muzeja odšel v Slovenski etnografski muzej, je z njim prihajalo na tabore vse več njegovih novih sodelavk in sodelavcev: kustosinje etnologinje Milka Bras, Irena Keršič, Tanja Tomažič, Janja Žagar in ekonom Slavko Sakelšek.

Zame so bili to res nepozabni dnevi. Mentorji (poleg mene in prej imenovanih še etnologinje Marjetka Balkovec, Marinka Dražumerič, Nives Dular, etnolog Naško Križnar, slavist Marko Terseglav) in dijaki različnih slovenskih srednjih šol smo začetek poletnih počitnic preživljali v delovno sproščujočem vzdušju, ki je zelo povezovalo tudi nas mentorje. Danes, ko komuniciramo večinoma le preko elektronske pošte in telefonskih sporočil, ko nimamo nikoli časa, bi bilo deset dni podobnega sožitja še toliko dragocenejših. Peš smo hodili po terenu, v zvezke zapisovali podatke in zanimivosti ter zbirali predmete za Belokranjski muzej in Slovenski etnografski muzej. Vse v dogovoru, brez vsake zavisti med institucijama. Bilo je res lepo in uspešno sodelovanje, ki se, žal, ni ponovilo nikoli več.

Izsledki prvih petih interdisciplinarnih taborov so bili natisnjeni v samostojnih knjižnih izdajah, ki jih je omogočila Zveza organizacij za tehnično kulturo Slovenije, gibanje »Znanost mladini«. Potem pa se je začelo vse bolj zatikati pri zagotavljanju sredstev. Takrat nam je na pomoč priskočil Slovenski etnografski muzej, ki je hkrati uresničil dolgoletno željo svojih muzealcev, da bi poleg strokovne revije Slovenski etnograf izdajali tudi knjižno zbirko, ki so jo poimenovali Knjižnica Slovenskega etnografskega muzeja. Knjiga Etnološki mladinski raziskovalni tabori v Beli krajini 85–88 je tako postala njena prva številka, na kar smo še vedno ponosni.

Slovenski etnografski muzej je danes ugledna ustanova z odličnimi strokovnjaki, dobrimi stalnimi in občasnimi razstavami ter drugimi prireditvami, bogatim arhivom, knjižnico. Tistim, ki skrbimo za etnološko dediščino v pokrajinskih muzejih, je SEM vzor in svetilnik. Ko se vsake toliko časa sprehajam skozi njihove zbirke, mi korak zastane ob razstavljenih predmetih iz Bele krajine. Pred ustanovitvijo Be-

.....

lokranjskega muzeja v letu 1951 je veliko našega gradiva namreč odhajalo drugam. Adlešiški župnik Ivan Šašelj je samo v ljubljanski Kranjski deželni muzej od leta 1906 dalje poslal več sto etnografskih predmetov. A nisem žalostna, da so tam in ne pri nas. Saj če so v Slovenskem etnografskem muzeju na ogled belokranjske pisanice, otirači, rovaši in vrsta drugih predmetov, smo tega lahko le veseli.

Generacije se menjavajo tudi v muzejih. Mnogi, s katerimi smo sodelovali, uživajo danes najlepši del življenja, z nekaterimi se spoznavamo na novo. Moja vez s Slovenskim etnografskim muzejem ostaja že dolga leta mag. Andrej Dular, seveda tudi zato, ker ga imam priložnost večkrat srečati v njegovi rodni Beli krajini. Naj bo naključje ali ne, ob tej priložnosti lahko celo obema, Andreju in muzeju, čestitam vsakemu za svojo okroglo obletnico.

333

Dragi kolegice in kolegi v Slovenskem etnografskem muzeju, izrekam svoje občudovanje vašim dosežkom in presežkom z željo, da ostanete ambiciozni in optimistični ter s predanostjo sledite vizijam muzeja.